

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 53. Flagella.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

Flagella.

Verum respondet Adversariis Petrus ^{2. Cor. II.}
 Damiani: *An non Servator Noster* ^{24.}
 A a a 4 *flagel- Act. 5. 40.*

bus in Geldesstrafe verändert. Nam semper Ecclesia Romana docuit, peccatori nec flagella, nec jejunia, nec datam pecuniam, quamvis hæc opera sua natura salutaria sint, sine interna cordis conversione & emendatione quidquam prodesse. Ceterum observabit Disciplinæ Ecclesiasticæ studiosus Lector, in hoc Sæculo Episcopos frequentius quam in superioribus cæpisse pœnitentibus singulis Indulgentias concedere. Necdum tamen Generales vel futuris pœnitentibus applicandæ concedi solebant. At constans & firma contra Protestantes Ecclesiæ Catholicæ Doctrina est, vi potestatis, a Jesu Christo Ecclesiæ suæ traditæ, vel aliquam partem pœnitentiæ Canonice, vel etiam postulante necessitate maximam relaxari posse. Cumque Jesus Christus semel ad Apostolos dixerit Matth. XVIII. *Quæcunque solveritis super terram, erunt soluta & in Cælo.* & iterum ad solum S. Petrum: Matth. XVI. *Et tibi dabo claves Regni Cælorum . . . & quodcunque solveris super terram, erit solutum & in Cælis.* credere debemus tantum pœnitentiæ solvi & remitti in altero mundo, quantum eidem, Ecclesiæ potestate super terram relaxatur. Ritu autem & commiseratione digni sunt Protestantes, qui se Evangelicos perperam jactant, & contra clarissima Evangelii verba aliud docent.

Sæculum XI. flagellatus fuit? an non S. Paulus quin-
A. C. 1062.

Hier. ep. 22.

quies quadragenas una minus accepit? an
non omnes Apostoli flagellati? Quot non
Martyres eundem cruciatum sustinuerunt?
S. Hieronymus aliique Divino mandato
flagellati leguntur. Dices haud dubie;
omnes hos Sanctos ab aliis non a semetipsis
fuisse caesos. Respondeo, ergo etiam for-
san non amplius portandam esse Crucem
nostram, quia hodie desunt persecutores,
qui nos crucifigant? quin potius, sicut ille
Christianus, qui propria voluntate, nullo
præcipiente Sacerdote, jejuna, a nemine
temeritatis accusatur, ita etiam qui pro-
priis manibus corpus suum cædit, damnan-
dus non est. Optimum pœnitentiæ genus
est, flagellis carnem suam castigare, ut ja-
ctura, quærendo carnis delicias facta, re-
paretur.

Quod si, se ipsum virgis cedere, Di-
sciplina nova, ideoque vituperabilis illis
videtur, qui cuticulæ suæ parcunt, an for-
te etiam rejiciendus erit Venerabilis Be-
da, qui secundum veteres Canones vult, ut
quidam pœnitentes ferreis vinculis con-
stringantur? Tum Auctor aliquot sin-
gularis rigoris exempla ex Vitis Patrum
excerpta affert, sed nullum de aliquo eo-
rum se ipsum flagellante; unde silentio
suo fatetur, novum fuisse istud se ipsum
castigandi genus. Nec quidquam aliud
probat, quam licitum esse pœnitentiæ
opera,

opera in Libris Canonum non contenta, Sæculum XI.
exercere. Unde ante hoc Sæculum XI. A.C.1062.
non legi, quemquam Sanctorum suis *Mabil.præf.*
manibus vapulasse. Sed prima exem- *Sæc.6.n.33.*
pla de S. Guidone Abbate Pompositano, *Sup.1.LIX,*
anno millesimo quadragesimo sexto *§.48. §.33.*
mortuo, & de S. Poppone Abbate Sta-
bulensi, anno millesimo quadragesimo
octavo vita functo, referuntur.

Tum Petrus Damiani sermonem pro-
sequitur in hunc modum: *Quando Epi-*
scopi peccatoribus non nullis pœnitentiam
multorum annorum injungunt, an non sæ-
pe pecuniæ summam præscribunt, qua tem-
pus redimant, atque in jejunio, quod ipsis
nimum grave est, dispensant? quis vero De Flagello-
banc redemptionem pœnitentiæ data pecu- rum usu.
nia damnare audeat, quia hæc consuetudo
in antiquis Canonum collectionibus non
reperitur? at si Laicis pecunia pauperi-
bus collata peccata sua redimere permitti-
tur, quid præscribendum erit monachis,
quibus longa pœnitentia implenda restat,
& qui dudum omnia Bona sua relique-
runt? cur non carnem suam castigando
peccata sua redimere valeant?

Eandem materiam tractat in epistola
data ad quemdam Monachum Petrum, *Lib.VI.ep.*
cognomento Capitosum, qui in novum ^{27.}
morem, humeros suos & tergum scopis
exarandi, acerbissime invecus fuerat,
nec tam rem ipsam, quam immodicam

A a a 5 verbe-

Sæculum XI. verberum multitudinem & durationem
A.C. 1062. explodebat. Huic respondet Petrus

Damiani: *Si licet sibi ipsi vel alteri flagello quinquaginta plagas incutere, cur non etiam sexaginta, aut etiam centum? si centum, cur non etiam quinquies centum, aut mille? quod Bonum est, nimium esse non potest. Si unius diei jejunium bonum est, jejunium duorum aut trium dierum melius est.* Itaque, si Petro Damiani credimus, perfecta erit pœnitentia, vel fame emori velle, vel sub scuticarum ictibus expirare. Nempe in Scriptis Petri nostri non semel argumenta stringentia desiderantur.

Monachi Cassinensis disciplinam se flagellandi cum jejunio Feriæ VI. auctore
Chron. Cass. re Petro Damiani receperant, atque
lib. III. c. 22. pium istud exercitium non modo in Monasteriis ejusdem Regulæ, sed etiam in urbibus & pagis propagari cœperat. Non defuere autem in monte Cassino, qui in recentem hunc morem flagella sustinendi acriter declamarent; honestatem vitæ humanæ lædi, si quis coram tota frequentia nudaret corpus. Nam ritus erat, ut in pleno Capitulo caderentur. Nemo autem majore vigore obfistebat, quam Cardinalis Stephanus, olim Montis Cassinensis monachus, qui istud pœnitentiæ genus adhiberi prohibuit.
Opusc. 43. Econtra Petrus Damiani, hac de re ad
 Con-